

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci

žalobce: **Y. K.**, narozený, státní příslušnost Ukrajina, t. č. pobytem
proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 7. 5. 2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2018, č. j. OAM-291/ZA-ZA11-ZA19-2018,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

Včas podanou žalobou žalobce brojil proti brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2018, č.j. OAM-291/ZA-ZA11-ZA19-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „zákon o azylu“) zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce z důvodu nepřípustnosti jeho žádosti podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Státem příslušným k posouzení podané žádosti byla podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“), shledána Rakouská republika.

II. Žaloba a její doplnění

V **žalobě** proti napadenému rozhodnutí žalobce uvedl následující žalobní body.

Žalobce namítal, že příslušným státem měla být určena Polská republika, jako první stát, na jehož území požádal o udělení mezinárodní ochrany (odkázal na rozsudek velkého senátu Soudního dvora EU ve věci C- 63/15 ze dne 7.6.2017).

Žalobce dále namítal nedostatečné posouzení možnosti jeho předání do Rakouska s ohledem na čl. 3 odst. 2 ve spojení s čl. 17 dublinského nařízení, tj. případná existence systematických nedostatků v Rakouské republice (odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25.2.2015, č.j. 1 Azs 248/2014-27 a ze dne 7.5.2015, č.j. 9 Azs 29/2015-19). Rozhodnutí žalovaného sice obsahuje určité posouzení, avšak není dostatečné a zejména absentuje individuální posouzení jeho případu s ohledem na jeho zdravotní stav. Žalobce trpí nevyléčitelnou nemocí AIDS a má i psychické problémy. Tato skutečnost však není žádným způsobem zohledněna. Žalovaný se tedy nezabýval tím, zda se žalobci dostane v Rakouské republice odpovídající zdravotní péče. Žalovaný tak nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Byl porušen § 3 ve spojení s § 2 odst. 4 a § 50 odst. 4, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Žalobce dále namítal nedostatečné posouzení čl. 17 dublinského nařízení. Tento článek umožňuje členským státům rozhodnout se převzít odpovědnost za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu v případě, pokud je příslušný jiný stát. Jedná se sice o oprávnění, které není nárokové, ale i přesto je v případech hodných zvláštního zřetele (např. humanitární případy či případy solidarity mezi státy) správní orgán povinen řádně odůvodnit, proč se rozhodl diskreční oprávnění nevyužít. V posuzovaném případě je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné a je dán důvod k jeho zrušení (odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 5.1.2017, č.j. 2 Azs 222/2016-24 a ze dne 12.1.2017, č.j. 5 Azs 229/2016-44). V posuzovaném případě žalovaný nevyužití čl. 17 odůvodnil jen tím, že nemá na území žádné rodinné příslušníky a ani jiné socioekonomické vazby. Takové odůvodnění je nedostatečné, neboť jeho případ je hodný zvláštního zřetele. Trpí totiž nevyléčitelnou nemocí AIDS a má i psychické problémy. V Rakouské republice měl problémy se zajištěním psychologické pomoci z důvodu jazykové bariéry. Z pohledu jeho psychického stavu by bylo mnohem vhodnější, aby začal se léčbou na území ČR.

III. Vyjádření žalovaného

Ve **vyjádření** k žalobě žalovaný především uvedl, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu postupně dne 10.6.2015 v Polské republice, dne 3.6.2016 v SRN, dne 16.7.2016 v Nizozemí, dne 8.12.2016 opětovně v SRN, dne 24.1. 2017 znovu v Polské republice, dne 7.7. 2017 v Rakouské republice a dne 12.1. 2017 na území ČR. Žalobce byl dne 2.11.2017 transferován do Rakouské republiky, a to na základě předchozího dublinského řízení vedeného v ČR pod č.j. OAM-835/ZA-ZA11-ZA25-2017. Do této doby neopustil území Schengenského prostoru a Rakouská republika ani nedokončila jeho žádost o mezinárodní ochranu dle čl. 19 odst. 3 Dublinského nařízení. Proto je příslušná k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a je povinna jej přijmout i zpět postupem dle čl. 18 Dublinského nařízení. V předchozím řízení byla Polská republika požádána jako první o přijetí žalobce zpět, ale ve své odpovědi neuznala svou příslušnost, neboť Rakouská republika nepředložila včas žádost o jeho zpětvzetí do Polské republiky (čl. 23 Dublinského nařízení). Žalovaný přitom obdržel dne 9.4.2018 informaci, že Rakouská republika svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uznala.

Žalovaný rovněž nemá žádné informace a nebyly ani předloženy žalobcem, že by instituce působící v oblasti mezinárodní ochrany uprchlíků vydaly prohlášení o nehumánních podmínkách v rakouských azylových zařízeních, jak tomu bylo v případě Řecka. Rakouská republika je povinna objektivně nestranně a v souladu se základními zárukami a zásadami evropského azylového *acquis* posoudit žádost žalobce o mezinárodní ochranu a proto i učinila akceptaci žádosti přemístění dne 9.4.2018. Ani z informací o azylovém systému v Rakousku neplyne, že by zde docházelo k systematickým nedostatkům. Žalobce v rámci pohovoru uvedl, že ubytovací zařízení v Rakouské republice bylo dobré, konkrétně v přijímacím středisku v T., současně dostával i léky na léčbu HIV i tuberkulózu. Dostával i léky na srdce a vitamíny a kapesné v celkové výši 180 eur měsíčně, za které si kupoval potraviny. V Rakouské republice neměl problémy se správními orgány. Ani z těchto skutečností nelze dovodit riziko nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. Žalovaný odkázal i na čl. 32 Dublinského nařízení, z něhož plyne povinnost informovat mimo jiné o fyzickém a duševním zdraví. Příslušný členský stát pak zajistí, aby byla zajištěna i nezbytná lékařská péče. Žalobce přitom sám potvrdil, že v Rakousku léčen byl.

K aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení žalovaný především uvedl, že nemoc žalobce nepředstavuje důvod hodný zvláštního zřetele, navíc již v Rakouské republice léčen byl a nevyužití tohoto diskrečního ustanovení bylo na v rozhodnutí dostatečně odůvodněno na str. 5.

IV. Replika žalobce

V replice žalobce především odkázal na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 16.2.2017, ve věci C- 578/16 PPU. Z něj plyne, že pokud by přemístění žadatele o azyl, který trpí obzvláště závažným duševním onemocněním nebo fyzickým onemocněním, sebou neslo skutečné a prokázané riziko značného a nevratného zhoršení jeho zdravotního stavu, představuje toto přemístění nelidské a ponižující zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny

základních práv Evropské unie. Orgánům členského státu, který má provést přemístění, a případně jeho soudům v takové situaci přísluší, aby vyloučily jakoukoliv závažnou pochybnost týkající se dopadu přemístění na zdravotní stav dotyčné osoby a přijaly nezbytná opatření proto, aby k jejímu přemístění došlo za podmínek, které umožňují vhodným a dostatečným způsobem ochránit její zdravotní stav. Pokud přijetí uvedených opatření, nebude vzhledem k obzvláštní závažnosti onemocnění dostatečné k zajištění toho, že přemístění sebou neponese skutečné riziko značného a nevratného zhoršení jeho zdravotního stavu, přísluší orgánům dotčeného státu, aby odložili výkon přemístění do doby, než bude její stav způsobilý k přemístění. V některých případech tedy bude nemožnost přemístění spojena se špatným zdravotním stavem a členskému státu pak vznikne povinnost aplikovat čl. 17 dublinského nařízení a transfer neprovést. Žalovaný si musel být přitom vědom špatného zdravotního stavu žalobce, avšak jeho rozhodnutí neobsahuje žádné úvahy ve vztahu k posouzení dopadů jeho předání do Rakouské republiky na jeho zdravotní stav. Rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v první řadě hodnotil podmínky řízení a shledal, že žaloba byla podána včas, (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), a jde rovněž o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68, a § 70 s. ř. s.

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) bez nařízení jednání, neboť účastníci ve stanovené lhůtě neprojeví svůj nesouhlas s tímto postupem. Krajský soud navíc neshledal nařízení jednání v posuzované věci za potřebné.

Dle [§ 10a odst. 1 písm. b\) zákona o azylu](#) je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie. Podle [§ 25 písm. i\) zákona o azylu](#) se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Soud se nejprve zabýval námitkou, že státem příslušným k posouzení měla být Polská republika.

Podle čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III *členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.*

Dle čl. 3 odst. 2 prvního pododstavce nařízení Dublin III platí, že *pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.*

Podle čl. 23 odst. 1 Dublinského nařízení *pokud se členský stát, v němž osoba podle čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d) podala novou žádost o mezinárodní ochranu, domnívá, že je příslušný jiný členský stát v souladu s čl. 20 odst. 5 a čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d), může daný jiný členský stát požádat o přijetí této osoby zpět.* Dle odst. 2 *žádost o přijetí dotyčné osoby zpět*

*se předkládá co nejdříve a v každém případě do dvou měsíců od nalezení shody v rámci systému Eurodac podle čl. 9 odst. 5 nařízení (EU) č. [603/2013](#). Pokud žádost o přijetí zpět dotčené osoby vychází z jiných důkazů než z údajů získaných ze systému Eurodac, zasílá se dožadnému členskému státu do tří měsíců ode dne, kdy byla podána žádost o mezinárodní ochranu podle čl. 20 odst. 2. Dle odst. 3 téhož článku **pokud není žádost o přijetí zpět dotčené osoby předložena ve lhůtách stanovených v odstavci 2, je pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, v němž byla podána nová žádost o mezinárodní ochranu.***

Mezi účastníky není sporné, že prvním členským státem, kde žalobce požádal o mezinárodní ochranu, je Polská republika.

Soud k věci uvádí, že žalobce byl již jednou v ČR účastníkem dublinského řízení. Ve věci bylo vydáno rozhodnutí č.j. OAM 835/ZA-ZA11-ZA15-2017. V tomto řízení byla Polská republika požádána jako první o přijetí žalobce zpět na své území. Ve své odpovědi ze dne 19.10.2017 Polská republika neuznala svou příslušnost, neboť Rakouská republika nepředložila včas žádost žalobce o zpětvzetí do Polské republiky. Rakouská republika tedy žádost o přijetí žalobce zpět nepředložila ve lhůtě stanovené v čl. 23 odst. 2 Dublinského nařízení, a tudíž je ve smyslu čl. 23 odst. 3 Dublinského nařízení příslušná k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Současně je splněna podmínka, že nezanikla povinnost Rakouské republiky přijmout zpět žalobce ve smyslu čl. 18 Dublinského nařízení. Rakouská republika přitom ani v předcházejícím řízení svou příslušnost nezpochybnila. V nyní posuzovaném řízení pak Rakouská republika svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu dne 9.4.2018 uznala. Soud proto neshledal tuto žalobní námitku důvodnou.

Soud se dále zabýval námitkou žalobce vztahující se k čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení.

Podle čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III *není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům [v anglickém znění „systemic flaws“], pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu [článku 4 Listiny](#) základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.*

Povinnost zkoumat existenci systémových nedostatků zakotvuje čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III. Podle judikatury NSS je třeba zkoumat existenci systémových nedostatků vždy, bez ohledu na to, která země byla určena jako příslušná k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany (viz rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2015 č.j. [1 Azs 248/2014-27](#)).

Z žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný otázkou existence systémových nedostatků zabýval na str. 5. Zohlednil při tom především azylový systém, včetně soudní možnosti ochrany v případě nepříznivého výsledku žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný přitom vycházel z dokumentu Informace OAMP, Azylový systém,

Řízení o mezinárodní ochraně, azylová střediska, dublinský systém a počty žádostí o mezinárodní ochranu v Rakouské republice ze dne 18.1.2018. Lze rovněž očekávat, že instituce působící v oblasti ochrany práv uprchlíků, resp. žadatelů o mezinárodní ochranu, které mají dostatečné možnost k tomu, aby stav v jednotlivých zemích monitorovaly, by na existující vážné nedostatky upozornily. Nejedná se přitom jenom o soudní instituce, tedy o Evropský soud pro lidská práva a Soudní dvůr Evropské unie, jejichž rozhodnutí logicky přicházejí s určitým časovým odstupem, ale především o Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, případně o Evropský podpůrný úřad pro otázky azylu a dalších organizace, ať už vládní nebo nevládní. Soudu pak není známo a nepoukázal na to ani žalobce, že by nějaká z těchto institucí vydala prohlášení o systematických nedostacích rakouského azylového systému nebo tamních přijímacích středisek jako se tomu stalo např. v případě Řecka, kdy bylo dokonce požadováno, aby se členské státy zdržely transferů žadatelů o mezinárodní ochranu do této země. Ani soudu tedy není z jeho úřední činnosti známo, že by v Rakouské republice docházelo k podstatným systémovým nedostatkům.

K otázce systémových nedostatků se již vyjadřoval i Evropský soud pro lidská práva (dále jen **ESLP**), přičemž lze vycházet z rozsudku ve věci *Tarakhel proti Švýcarsku*, stížnost č. 29217/12, ze dne 4.11.2014. ESLP zde shrnul, že podle ustálené judikatury může k porušení čl. 3 Úmluvy dojít tehdy, existují-li oprávněné důvody domnívat se, že daná osoba může být vystavena reálnému riziku mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestu v přijímající zemi. Již z rozsudku *M.S.S. proti Belgii a Řecku*, stížnost č. 30696/09, ze dne 21.1.2011 vyplynulo, že tzv. dublinský systém je postaven na tom, že respektování základních práv členským státem není nevyvratitelné. Soudní dvůr Evropské unie k tomuto již uvedl, že domněnka, že stát dublinského systému postupuje v souladu s [čl. 4 Listiny](#) základních práv EU, je vyvrácena tehdy, jestliže systémové nedostatky v azylové proceduře a přijímacích podmínkách dosahují úrovně nelidského či ponižujícího zacházení. Pro případ přemístění dle nařízení Dublinu III tak platí, že domněnka neporušení čl. 3 Úmluvy přijímajícím členským státem může být vyvrácena tam, kde existují oprávněné důvody domnívat se, že osoba, která má být navrácena, může být v dané přijímající zemi vystavena reálnému riziku zacházení, které je s tímto ustanovením v rozporu. S ohledem na výše uvedené soud neshledal důvod k vyvrácení domněnky, že situace v Rakouské republice nepředstavuje porušení žalobcových základních lidských práv.

Z rozhodnutí žalovaného dále plyne, že při pobytu žalobce v SRN v roce 2016 mu byl diagnostikován virus HIV. V Rakouské republice dle svého sdělení pobýval krátce v zařízení pro žadatele o azyl v Trnaskirchenu a následně byl přesunut do zařízení v Linci. V Linci pobýval ve vyhovujícím ubytování pro dvě osoby a byla mu poskytnuta léčba HIV, včetně související léčby negativních účinnů primárních léčebných prostředků. Z žádosti žalobce a pohovoru plyne, že se léčí na tuberkulózu a HIV. V Rakouské republice byl léčen pro obě tyto onemocnění a dále dostával i léky na srdce a vitamíny a i příspěvek ve výši 180 Eur měsíce. Soud tedy k věci shodně jako žalovaný uvádí, že žalobci byla v době jeho pobytu a řízení o udělení mezinárodní ochrany v Rakouské republice poskytnuta potřebná zdravotní péče, což ani on nezpochybnil. I když to žalovaný výslovně neuvedl, tak dle názoru soudu nelze dospět k závěru, že by žalobci pro jeho onemocnění a z důvodu neposkytnutí zdravotní péče v Rakouské republice hrozilo

nelidské nebo ponižující zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Soud zdůrazňuje i skutečnost, že členské státy jsou povinny v souladu s čl. 17 až 19 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. června 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, poskytnout žadatelům o azyl zejména nezbytnou lékařskou péči a lékařskou pomoc, které zahrnují alespoň neodkladnou péči a základní léčbu onemocnění a závažných duševních chorob. Za těchto podmínek a v souladu se vzájemnou důvěrou, která panuje mezi členskými státy, existuje silná domněnka, že lékařská péče poskytovaná žadatelům o azyl v členských státech je odpovídající (k tomu srov. rozsudek Soudního dvora dne 21. prosince 2011, N. S. a další, C-411/10 a C-493/10, EU:C:2011:865, body 78, 80, a 100 až 105). Žalobce přitom ani v žalobě netvrdil, že by mu v Rakouské republice zdravotní péče nebyla poskytnuta. S ohledem na výše uvedené soud ani tuto námitkou neshledal důvodnou.

Žalobce rovněž namítal, že žalovaný nedostatečně zvážil aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení.

Při posouzení této námitky vyšel soud především z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5.1.2017, č.j. 2 Azs 222/2016-24. V něm je mj. uvedeno: „[28] Čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III uvádí, že *[o]dchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. V případě potřeby uvědomí prostřednictvím elektronické komunikační sítě "DubliNet", zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003, původně příslušný členský stát, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět. Členský stát, který se stal příslušným podle tohoto odstavce, uvede v systému Eurodac v souladu s nařízením (EU) č. 603/2013 datum, kdy se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu.*

[29] Cílem dublinského systému, který se v současnosti opírá o nařízení Dublin III, je zajistit, aby byl za posuzování žádosti o mezinárodní ochranu odpovědný pouze jeden stát, dále zabránit zahlcení systému žádostmi téže osoby v různých členských státech a co nejrychleji určit stát příslušný k posuzování žádosti, aby byl zaručen přístup k účinné mezinárodní ochraně. Tím nařízením směřuje k eliminaci tzv. forum shopping, respektive asylum shopping – ke snaze zabránit žadatelům, aby si vybírali, kde chtějí získat mezinárodní ochranu. Za tím účelem obsahuje nařízení Dublin III podrobná kritéria pro určování příslušného státu tak, aby v individuálních situacích bylo možné jednoznačně posoudit, který členský stát je odpovědný za posuzování konkrétní žádosti.

[30] Diskreční oprávnění obsažené v článku 17 odst. 1 nařízení Dublin III kopíruje článek 3 odst. 2 předchozího Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 (dále jen „nařízení Dublin II“), který byl označován jako „klausule suverenity“. I pod jiným názvem toto ustanovení představuje možnost státu posoudit žádost o udělení mezinárodní ochrany, i když k němu není příslušný. S ohledem na dosažení účelu řízení o mezinárodní ochraně, tj. poskytnutí skutečné efektivní ochrany před individuálně identifikovanou újmou, je třeba konstatovat, že mohou nastat situace, kdy postup podle kritérií pro určení státu příslušného k

posouzení žádosti nepovede k realizaci smyslu řízení. Jinými slovy ve státě příslušném k řízení o mezinárodní ochraně dle nařízení Dublin III nebude žadatel v bezpečí před hrozbou takové újmy. Pro úplnost je třeba dodat, že pojednáváná hrozba újmy je předkládána ve smyslu trvání důvodu, který vedl žadatele o azyl k opuštění třetí země, i ve státě příslušném k posouzení žádosti (např. dosah ohrožení života žadatele i na území příslušného státu), příp. ve smyslu výjimečného důvodu v podobě zvláštního zájmu, např. na zachování rodiny pohromadě apod. Je nutno zdůraznit, že se jedná o jiné posuzování, než jakým je přezkum azylového řízení v určeném státě z důvodu vyloučení existence systémových nedostatků, pro které by nebylo možno žadatele do tohoto státu přemístit – to je dle judikatury Nejvyššího správního soudu při konstatování příslušnosti jiného státu nutno provést vždy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014 – 27).

[33] Vyjádření suverenity v podobě atrakce posuzování žádosti o mezinárodní ochranu nepřislušným státem tak neznamena právo k libovůli, nýbrž povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem. Pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci čl. 17. odst. 1 nařízení Dublin III učinit. Případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím způsobem obecně popsat, přesto však v rámci nich jsou patrné dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat: V první řadě případy, kdy má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k České republice, resp. Česká republika má zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby našemu státu či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou případy, kdy by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Dublin III typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla (viz jeho čl. 3 odst. 2). V druhé z popsaných typových skupin případů je v první řadě na místě nejprve zkoumat, zda by tyto důsledky mohly skutečně s významnou pravděpodobností nastat, a pokud ano, zda stát příslušný dle nařízení může sám učinit opatření, která by zajistila ochranu žadatele před těmito důsledky.

[34] K rozhodnutí Krajského soudu v Praze, ze dne 6. 3. 2015, sp. zn. 49 Az 18/2015, dle kterého „[v] situaci, kdy členský stát tohoto [diskrečního] oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat“, na které se odvolává krajský soud v napadeném rozsudku, lze konstatovat, že jeho striktní aplikace by mohla vést k nepřiměřeným důsledkům. Citované rozhodnutí v podstatě hájí právo na neomezené rozhodování správního orgánu, čímž jde proti ústavnímu zákazu libovůle. Na druhé straně však lze uvedenému rozsudku přitakat v tom smyslu, že užití diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III má být vyhrazeno jen vskutku výjimečným případům, kterých bude v porovnání s celkovým obvyklým počtem řešených žádostí o azyl výrazná menšina. Úvahu o tom, zda případně neuplatnit diskreční oprávnění podle výše zmíněného ustanovení, je proto správní orgán povinen učinit a ve svém rozhodnutí přezkoumatelným způsobem projevit jen tehdy, vyjdou-li v řízení najevo takové okolnosti, z nichž je patrné, že uvedené úvahy je v konkrétním případě třeba. Nevyjdou-li žádné takové okolnosti najevo, absence zmínky o diskrečním oprávnění nečiní rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů (srov. k tomu bod 15 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 9 Azs 118/2016 – 36, a rozsudek téhož soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016 – 26).“

V posuzovaném případě se žalovaný případnou aplikací čl. 17 Dublinského nařízení zabýval. Žalovaný hodnotí, že žalobce nemá na území ČR žádné rodinné příslušníky a ani jiné socio-ekonomické vazby. Ani soud nezjistil, že by žalobce měl zvláštní vztah k ČR, resp. ČR by měla zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby našemu státu, případně pro jiný specifický vztah k němu). V rámci žádosti žalobce uvedl, že se stále vrací do ČR neboť je pro něj snazší se přizpůsobit, rozumí řeči a podobně. Až v žalobě žalobce uváděl, že má psychické problémy, přičemž v Rakouské republice měl problém se zajištěním psychologické nemoci z důvodu jazykové bariéry. Z pohledu psychického stavu by bylo mnohem vhodnější, aby začal s léčbou na území ČR. Jak plyne i z výše uvedeného, tak žalobce sám uváděl, že především trpí onemocněním tuberkulózou a je HIV pozitivní. Dle jeho vyjádření mu však v Rakouské republice byla poskytnuta zdravotní péče a v rámci správního řízení ani netvrdil, že by mu nebyla poskytnuta potřebná psychologická pomoc. Diskreční oprávnění nelze ani vykládat tak, že žalobce by byl oprávněn si vybrat členský stát, který bude posuzovat jeho žádost z důvodu lepšího porozumění jazyku či pro něj přijatelnější úroveň zdravotnictví právě z tohoto důvodu. Ani soud nehledal případ žalobce natolik výjimečným, že by vůbec bylo možné uvažovat o využití čl. 17 Dublinského nařízení.

Žalobce dále namítal i to, že rozhodnutí neobsahuje žádné úvahy vztahující se k posouzení dopadů jeho předání do Rakouska na jeho zdravotní stav. Soud k věci uvádí, že Soudní dvůr EU vyvodil obecný závěr, že v případě, že by přemístění žadatele o mezinárodní ochranu, který trpí obzvláště závažným duševním nebo fyzickým onemocněním, s sebou neslo skutečné a prokázané riziko značného a nezvratného zhoršení jeho zdravotního stavu, představuje toto přemístění nelidské nebo ponižující zacházení ve smyslu čl. 4 základních práv Evropské unie. V důsledku toho, pokud žadatel o azyl předloží zejména v rámci účinného oprávněného prostředku, který je mu zaručen článkem 27 nařízení Dublin III, objektivní skutečnosti, jako jsou lékařská osvědčení vypracovaná ohledně jeho osoby, která mohou prokazovat obzvláštní závažnost jeho zdravotní stavu a značné a nevratné následky, které by pro něj mohlo přemístění představovat, nemohou orgány dotčeného členského státu, včetně jeho soudů, nepřihlédnout k těmto skutečnostem. Jsou naopak povinny posoudit riziko, že k takovým následkům dojde, rozhodují-li o přemístění dotyčné osoby, nebo pokud jde o soud, o legalitě rozhodnutí o přemístění, pokud by výkon tohoto rozhodnutí mohl vést vůči ní k nelidskému či ponižujícímu zacházení (obdobně viz rozsudek ze dne 5. dubna 2016, Aranyosi a Căldăraru, C-404/15 a C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, bod 88). (k tomu srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 16.2.2017 ve věci C.K. a další proti Slovinsku (C-578/16 PPU). Žalobce doložil k žalobě lékařskou zprávu MUDr. Leopolda Martínka ze dne 13.10.2017. V ní je mj. uvedeno, že žalobce je subjektivně bez obtíží, je schopen pobytu při léčbě TBC 7/17. Doložil i aktuální výstupní lékařskou prohlídku z ze dne 2.5.2018, MUDr. Igora Š., Ph.D. V něm je mj. uvedeno, že žalobce je léčen na tuberkulózu, je HIV pozitivní. Ani z jedné této zprávy neplyne, že by mu v důsledku přemístění hrozilo riziko značného a nezvratného zhoršení zdravotního stavu. Takové skutečnosti pak netvrdil a ani nedokládal v rámci správního řízení. Nelze ani odhlédnout od toho, že již jednou bez větších potíží proběhl jeho transfer z ČR do Rakouské republiky. Žalobce rovněž dobrovolně opustil území Rakouské republiky a dopravil se na území ČR, přičemž netvrdil, že by mu tato cesta zhoršila jeho zdravotní

obtíže. Soud zde odkazuje i na čl. 32 odst. 1 Dublinského nařízení, podle něhož *přemísťující členský stát předá, jsou-li k dispozici příslušným orgánům podle vnitrostátního práva, příslušnému členskému státu informace o jakýchkoli zvláštních potřebách osoby, která má být přemístěna, pouze za účelem poskytnutí lékařské péče nebo léčby, zejména pokud jde o zdravotně postižené osoby, starší osoby, těhotné ženy, nezletilé osoby a osoby, které byly vystaveny mučení, znásilnění nebo jiným závažným formám psychologického, fyzického či sexuálního násilí; mezi tyto informace mohou v konkrétních případech patřit i informace o fyzickém a duševním zdraví osoby, jež má být přemístěna. Tyto informace se předávají formou obecného zdravotního osvědčení s nezbytnou dokumentací. Příslušný členský stát zajistí, aby tyto zvláštní potřeby byly dostatečně uspokojeny, zejména včetně veškeré nezbytné základní lékařské péče.* Soud dále upozorňuje i na skutečnost, že dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva totiž článek 3 EÚLP v zásadě neukládá smluvnímu státu, aby se zdržel vystěhování nebo vyhoštění osoby, pokud je tato osoba schopna cestovat a za podmínky, že budou v tomto ohledu přijata nutná a vhodná opatření uzpůsobená stavu osoby (v tomto smyslu viz Evropský soud pro lidská práva, ze dne 4. července 2006, Karim v. Švédsko, CE:ECHR:2006:0704DEC002417105, bod 2, a ze dne 30. dubna 2013, Kochieva a další v. Švédsko, CE:ECHR:2013:0430DEC007520312, bod 35). Lze poukázat i na skutečnost, že členský stát, který má provést přemístění, může spolupracovat s příslušným členským státem v souladu s článkem 8 Nařízení Komise (ES) č. 1560/2003 ze dne 2. září 2003, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (ES) č. 343/2003 ve znění prováděcího nařízení Komise (EU) č. 118/2014 ze dne 30. ledna 2014 (dále jen „prováděcí nařízení“), obsahuje prováděcí pravidla k nařízení Dublin II a nyní nařízení Dublin III, aby bylo zajištěno, že dotčenému žadateli o azyl bude poskytnuta během přemístění a po něm zdravotní péče. V tomto ohledu musí mít přemísťující členský stát možnost provést přemístění tak, aby dotčený žadatel o azyl byl doprovázen během přepravy odpovídajícím lékařským personálem, vybaveným materiálem, prostředky a nezbytnými léčivými přípravky tak, aby bylo zabráněno jakémukoliv zhoršení jeho zdraví nebo jakémukoliv násilí vůči sobě samému nebo vůči třetím osobám. Tento členský stát musí mít rovněž možnost zajistit, že dotčenému žadateli o azyl bude poskytnuta péče od jeho příjezdu do příslušného členského státu. V tomto ohledu je třeba připomenout, že články 31 a 32 nařízení Dublin III ukládají členskému státu, který provádí přemístění, aby sdělil příslušnému členskému státu informace týkající se zdravotního stavu žadatele o azyl, které mohou tomuto členskému státu umožnit, aby mu poskytl okamžitou zdravotní péči nezbytnou za účelem ochrany jeho životně důležitých zájmů. Standardní formulář stanovený v příloze VI prováděcího nařízení a obecné zdravotní osvědčení obsažené v příloze IX tohoto nařízení tak mohou být použity proto, aby byl příslušný členský stát informován o tom, že dotčený žadatel o azyl vyžaduje lékařskou pomoc a péči při příjezdu, jakož i o všech relevantních aspektech jeho onemocnění a o péči, kterou bude v budoucnu vyžadovat. V tomto případě musí být tyto informace sděleny v přiměřené lhůtě před provedením přemístění, aby měl příslušný členský stát dostatek času přijmout nezbytná opatření. Přemísťující členský stát tak může získat od příslušného členského státu potvrzení, že při příjezdu bude nezbytná péče skutečně dostupná. Případně může být zdravotní stav žalobce znovu posouzen před provedením přemístění. V souladu s čl. 29 odst. 1 Dublinského nařízení se přemístění žadatele z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu provádí, jakmile je to „z praktického hlediska možné“. Jak vyplývá z článku 9 prováděcího nařízení, zdravotní stav žadatele o azyl je právě považován za „fyzický důvod“, který může odůvodňovat odložení přemístění (ke shora uvedenému

srov. i již zmíněný rozsudek (k tomu srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 16.2.2017 ve věci C.K. a další proti Slovinsku (C-578/16 PPU). Rozhodující je, že soud neshledal, že by přemístění žalobce sebou neslo skutečné a prokázané riziko značného a nevratného zhoršení jeho zdravotního stavu, a tudíž by představovalo nelidské a ponižující zacházení. Žalovaný sice znal závažné onemocnění žalobce a bylo by jistě vhodnější, aby sám posoudil možná zdravotní rizika přemístění. Žalobce však sám ve správním řízení netvrdil a ani nedokládal možné riziko podstatného zhoršení svého zdravotního stavu v důsledku přemístění, a tudíž se nejedná o takové pochybení, které by mělo vliv na zákonnost rozhodnutí. Jak navíc plyne ze shora uvedeného, tak ani soud neshledal splnění podmínek, který by bránil realizaci přemístění žalobce.

VI.

Závěr a náklady řízení

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 4. července 2018

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.